

Op bezoek bij opa

Eindelijk gaat schoolbel. Jasper zucht. Wat duurde deze dag lang! Buiten rent Kim naar hem toe. 'Hé broertje, zullen we even bij opa op bezoek gaan?'

'In het ziekenhuis?'

Kim knikt. 'Hij moet nog blijven omdat de onderzoeken nog niet klaar zijn. Hij ligt zich daar vast te vervelen. Nou?'

Jasper aarzelt. 'Dan wordt mama vast ongerust.'

Kim denkt even na. 'Ik vraag of ik even naar huis mag bellen!' Gelijk rent ze weer terug de school in. Jasper pakt zijn fiets. Eigenlijk heeft hij niet zo'n zin. Hij wil best bij opa op bezoek, maar hij houdt niet zo van ziekenhuizen.

'Mama vindt het goed, Jasper! Het bezoekuur begint om vier uur.'

Het is niet ver naar het ziekenhuis. Een kwartiertje later lopen ze door de grote draaideuren naar binnen.

'Bleh...,' mompelt Jasper. 'Echt zo'n ziekenhuisluchtje hier.'

Kim grinnikt. 'Stel je niet zo aan, man. Oké, mama zei dat opa op de derde verdieping ligt. Zullen we met de lift?'

Jasper ziet voor de lift twee broeders met een patiënt in een bed staan te wachten. 'Nee joh, we gaan lekker met de trap. Veel gezonder!'

Kim kijkt hem schuin aan. 'Hm... anders ben je nooit zo sportief, Jasper.'

Als ze op de derde verdieping aankomen, zegt Kim: 'Moeder zei dat we de linkervleugel moesten hebben, en dan linksaf de gang in. Opa ligt in het tweede kamertje.'

Ze loopt weg, maar Jasper blijft staan. 'Kom nou!' zegt ze ongeduldig.

'Hoe weet je nu wat links en rechts is? Het is maar net hoe je naar boven gaat. Want als je uit de lift stapt, is die andere vleugel de linkerkant.'

Kim kijkt rond. 'Inderdaad. Eh... ik denk dat mama ook wel met de trap is gegaan.' Ze pakt haar broer bij zijn arm en trekt hem mee de gang in. Even later staan ze voor een grote gele deur. 'Dit moet 'm zijn,' fluistert Kim.

Jasper wijst op een bordje naast de deur waarop maar één naam staat. 'Opa's naam staat er niet bij,' fluistert hij terug.

'Dat is vast omdat hij er maar drie daagjes is. Dat vinden ze zeker niet de moeite. Kom op, dan gaan we naar binnen!'

'Jij eerst,' zegt Jasper. Hij vindt het eigenlijk best wel eng om zomaar de kamer in de stappen.

Kim geeft Jasper een duw. 'Doe niet zo bang, ben jij nou een vent?'

Jasper loopt de kamer in. Het is er schemerig, en er staat maar één bed in de kamer. Hij schrikt vreselijk als hij de man in het bed ziet liggen. De man is vreselijk mager, zijn ogen zijn dicht en zijn mond staat een beetje open. Ze snel hij kan vlucht hij de kamer uit. Op de gang kijkt hij Kim met grote ogen aan.

'Kim! Die man... is hij...?'

Kim fronst haar wenkbrauwen. 'Wat is er met die man?'

'Nou... zag je dat niet? Volgens mij was hij eh...'

Kim haalt haar schouders op. 'Die man lag gewoon een middagdutje te doen, Jasper! Wat dacht jij dan?'

Wat hij dacht? Dat zegt hij maar niet, hij is bang dat Kim hem dan helemaal uit zal lachen.

'Maar dat was opa dus niet,' zegt Kim nuchter. 'Ik denk toch dat we de andere vleugel moeten hebben.'

Als ze even later in de andere vleugel de juiste kamer binnenkomen, begroet opa hen hartelijk. 'Kijk, mijn lieve Kim en Jasper! Dat is nou nog eens een leuke verrassing!'

Hij trakteert hen op chocolaatjes en Kim vraagt hoe het met hem gaat. Jasper zit er een beetje stillletjes bij. Hij wist het wel, ziekenhuizen zijn niks voor hem!